از گرفتاريِ طاقت فرسا و سختيِ بلا و از نگون بختی، سرنوشت بد (يا قضاوت نادرست) و شادكامی دشمنان، به الله پناه ببريد.

از ابوهريره رضی الله عنه روايت است كه رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمودند: «تَعَوَّذُوا بِاللهِ مِنْ جَهْدِ البَلاَءِ، وَدَرَكِ الشَّقَاءِ، وَسُوءِ القَضَاءِ، وَشَمَاتَةِ الأَعْدَاءِ»: «از گرفتاريِ طاقت فرسا و سختيِ بلا و نگون بختی، سرنوشت بد (يا قضاوت نادرست) و شادكامی دشمنان، به الله پناه ببريد». و در روايتی آمده كه سفيان - يكی از راويان - می گويد: شک دارم كه يكی از اين چهار مورد را من افزوده باشم.
[صحيح است] [متفق عليه]

اين حديث از مصاديق جوامع الكلم (سخنان كوتاه و پر محتوا) می باشد چراكه رسول الله صلی الله عليه وسلم از چهار مورد به الله پناه می برد كه چون بنده از آنها سالم بماند، دنيا و آخرتش سالم می مانند؛ و اين همان فلاح و رستگاری بزرگ می باشد. و اين چهار امر عبارتند از: «مِنْ جَهْدِ البَلاَءِ» يعنی شدت بلا و مصيبت؛ چون وقتی بلا و مصيبت شدت بيابد، انسان مطمئن نيست كه به تنگ نيايد و در برابر تقديرات الهی زبان به بدی و اعتراض نگشايد؛ مواردی كه اگر مرتكب شود، در دنيا و آخرت زيانكار خواهد بود. «وَدَرَكِ الشَّقَاءِ»؛ يعنی نگون بختی و بدبختی و شقاوت؛ و عام بوده و شامل شقاوت اخروی با وارد شدن به دوزخ می شود؛ چون شقاوتی است كه خوشحالی به دنبال ندارد؛ بر خلاف شقاوت دنيوی كه روزها در گردش اند و روزی به نفع انسان است كه از آن خوشحال می باشد و روزی عليه او می باشد كه از آن رنج می كشد. «وَسُوءِ القَضَاءِ»؛ و از مواردی كه برای بنده مقدر شده و او را خوشحال نمی كند؛ و اين نيز عام بوده و همه ی امور دنيا را شامل می شود؛ از مال و فرزند گرفته تا صحت و سلامتی و همسر و ساير موارد؛ و همچنين شامل امور آخرت و معاد می شود. و مراد از «قضاء» در اينجا، آنچه نسبت به انسان رخ می دهد می باشد، وگرنه قضای الهی و حكم او سراسر خير است. «وَشَمَاتَةِ الأَعْدَاءِ»؛ اين مساله بر روی انسان تاثير می گذارد كه ببيند دشمنش به خاطر مصيبتی خوشحال است كه دامن او را گرفته است؛ و اين شامل دشمن دينی و دشمن دنيوی می شود.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/6040